

Аудіювання
В. Скуратівський
Сопілка з маминої калини

1) Прочитайте текст.

Майже в усіх народів є улюблені рослини-символи. У канадців – клен, у росіян – берізка, а в нас – верба й калина. Правду каже прислів'я: без верби і калини нема України. З давніх-давен наш народ опоетизував цей кущ, оспівав у піснях. В калині, кажуть, материна любов і мудрість. Наруга над нею вкривала людину ганьбою. Дітям, аби ті не нівечили цвіт казали: не ламайте калину, бо накличете мороз. Справді, калина цвіте на сам-кінець весни, коли вже відходять заморозки.

Тож не дивно, що колись цю рослину цінували особливо. Не було, здається, хати, біля якої не кущувала калина. Як забілюють квіти, дівчата ними коси прикрашали. А вже коли достигали, їх вішали попід стріхою. Йдеш, бувало, селом, хати – неначе в коралах, червоніють густими намистинками.

В народній медицині, очевидно, не було помітніших ліків від застуди, ніж калиновий чай. А як потрібна була калина в численних обрядах. Калиновим цвітом чи ягодами оздоблювали вільце молодії.

Побачу цю ніжну, тремтливу дівчину-красуню, і наринають світлі спомини дитинства... Якось пішли ми з мамою на урочище, щоб запасти на зиму калинових кетягів. Мама зупинилася біля куща над криницею і мовила: «Ось тут стояла колись наша хата. Як тільки ми побралися з твоїм татом, одразу й оселю заходилися зводити. А під осінь я висадила біля застільного вікна кущ калини. Чи то земля така родюча, чи тому, що поливала, тільки швидко розрослася. Соловейко на ній гніздо звив і щовесни нам оддячував піснями. Згодом, як ти мав з'явитися, тато із пагона змайстрував сопілку. Було таке повір'я, «якщо зробити з калини сопілку, в сім'ї неодмінно з'явиться син – продовжувач роду. Так воно чи ні – суди сам. Але коли переїздили, я ні за чим так не тужила, як за калиною...».

Коли вже ув'язали в пучки ваговиті грона, мама попрохала: «Може б ти, синку, пересадив калину, щоб гарний споминок був тобі й мені?»

За кілька днів у нашому городі вже світилися сизуваті пагони. Дбайливі мамині руки викохали їх, і невдовзі біля вікна зацвіла першим цвітом калина. Завжди, коли я приїздив у гості до неньки, одразу ж нагадувала: «Ось глянь! Яка красуня! А пам'ятаєш, як ми її садили? Тепер, коли тебе довго немає, я дивлюся на неї і згадую: «Любуйся калиною, коли цвіте, а дитиною, коли росте».

Немає вже мами, але є калина – мамина мудрість, мамине безсмертя...

Нині я часто буваю в рідному селі. Заможно живуть люди. На рівненьких, дбайливо доглянутих грядках кущує полуниця, рання городина, парникові квіти. «Ходовий товар» нині в пошані, його оцінюють ринковим попитом. І вже сумно і боляче, що поряд з достатком часто виростають по селах високі паркани. Заростають спорихем навпростецькі стежки до сусіда, затихає колективна пісня...

Кущ калини біля маминої хати. Це не тільки окраса, а й глибокий символ. Це наш духовний світ, наша спадщина. Кущ калини опредметнює і красу й духовний потяг до своєї землі, свого берега, своїх традицій. Хіба не просто це говорить народна поезія: калиновий міст, калинова сопілка, калинова колиска!

Мені здається, що тому, хто не посадив на обійсті калини, а ще гірше, коли викорчував – ні йому, ні його дітям ніколи не почути найніжнішої, найбентежнішої у світі пісні. Її може подарувати лише сопілка з маминої калини.

2) Дайте відповіді на питання, перейшовши за посиланням: натискай Ctrl і [Навчальне аудіювання](#).